

Çağrılarının peşinden gezdiğimi düşünüyorum. Beni anladığını umuyorum. Kendimi sana anlatabildiğimi. Aramızda ayrılık gayrılık yok. Cümlelerimi ha sen yazmışsın, ha ben. Bunların hepsinin ve diğerlerinin şanını sen alacaksın. Benim hükmüm yok. Hatta diyebilirim ki, senin yanında yok gibi bir şeyim. Elim ayağım tutmaz ve tutsa da ancak senin istediğini yapabilirim.

Yürüyen insanların hepsini durdurup nereye gittiklerini sormak istiyorum. Bu gidiş nereye? Aceleniz nedir? Herkes sanki biliyor nereye gittiğini. Bir ben bilmiyorum. Olduğum yerde yürüme numarası yapmam bundan. İnsanlar beni de bir yere gidiyormuş sansın. Bazıları buna o kadar inanıyor ki, hatırimi bile soruyor. *Nasılsın?* diyorlar. Ben de *iyiyim* diyorum, *nasıl gidiyor* diyorlar, *iyi gidiyor* diyorum. İyi giden nedir? Hayat mı? Aslında otobüsün camından seyrediyordum gibi gidiyor, zaman geçiyor, arada gördüğüm iki üç ilginç olay dışında sıkıcı bir boşluk. Nasıl gitmesini bekliyorsunuz?

Bunu anlatmak zor. Gavurun *angst* dediği cinsten. Bu kelimeyi kullanmayı sevmiyorum, gavuru yani. Bunu tırnak içinde yazmam gerek, çünkü “gavur” ve gavur birbirinden farklıymış. Kağıt üzerindeki fazla ciddiyet atfedenlerin yaptığı bir tırnak ayrımı.

İşte, gavur demeyi sevmem çünkü insanlar bunun kötü bir şey olduğunu düşünür. Halbuki gavur gavurdur. Bizden bir farkı yoktur. Biz de onun gibi yaşıyoruz. Hatta gavur olmak isteyenimiz ve beceremediğinden Türk gibi yapamız çoktur. Gavur olsak da kurtulsak diye düşünen de çoktur. Mübarek Ramazan ve açken insanın aklına ancak dininin kıymetini bilen gavur olmak gelebiliyor.

Angst bende sinir yapıyor. *Angry bird* oluyorum. Ruhumu bir *anger* kaplıyor. Varoluşun ağırlığı üzerime bindiğinde, oruçken bu ağırlığı daha çok hissediyorum, evet, o ağırlık üzerime bindiğinde, *in* diyorum, *çekil*, *benim seni taşımak niyetim yok*, *varlık* beni ilgilendirmiyor, burada sakın sakın orucumu tutuyorum ve bedenimin, bu *angst* veya her ne zıkkımsa onu üreten bedenimin ne kadar kırıl-gan olduğunu ve varoluş kaygısının açlıktan ve susuzluktan ne kadar daha sonra geldiğini gözlüyorum. Serin yerde oruç tutmak kolay. İnşaat işçileri şu nemli sıcakta nasıl oruç tutuyor acaba. Yüzüme klima vurdurup, çok susayınca suyun altına koşarak tutulan orucun yanında, onların nasıl bir şey.

Böyle sorunca, yazıyı *şu sıcakta* yazıyordum gibi durdu ama iftardan sonra, gece yarısını 18 geçe, rüzgarlı bir balkonda fırt fırt su içerken yazıyorum. Tüm yazarlar böyledir. Rüzgar bir taraflarına estiği halde, güneşin altından haber veriyormuş gibi yazarlar, umurlarında olmayan olayları sizin dert edip çekmeniz için sündüre sündüre uzatırlar. Kendileriyle ilgili bir sorunları yoktur ama konu darlığında en kolay çözüm insanın varoluş kaygılarını yazmaktır. Bitmeyen bir hazine. Adamın tek varoluş kaygısı alacağı telif ücreti ve *takılacağı* kadınlar ama sanki tanrıyla konuşmaya çalışıyormuş gibi öter durur. Sonra vay efendim, hakikati bulamadım. *Emin misin bulamadığına, gayet bulmuş gibi duruyorsun halbuki.*

Kısacası bu Ramazan bende önceki Ramazanlarda olduğu gibi derin bir sorgulama meydana getirdi ancak sorguladığım şey, her aç kalan insanda olduğu gibi, ne Tanrı, ne ölüm, ne başka şey. Açlığı ve susuzluğu, şu fani beden bu kadarcık bir *şaşırtmayla* bile ne kadar farklı bir insana dönüştüğü ve *kendim* dediğim kişinin aslında o kadar da tanıdığım bir insan olmadığı. Her Ramazan bunu idrak

ederim zaten. Sanki çok önemli işler yapıyormuş gibi çalışmalarım bir sebeple sekteye uğradığında kızarım, Ramazan olduğunda kızacak kimse bulamıyorum. *Oruç tutmamak* ancak Ramazan hakkında yazmak, ki bu Ramazan edebiyatı yapanların en azından bir kısmının böyle olduğunu düşünüyorum, bana uymaz. Kendime bahane uyduracak kadar geniş değilim. *Bu iş bu kadar zor olmasa* dediğim de oluyor. Şeytanlarımın ipi bol mudur nedir, *boşu boşuna mı aç kalıyorumdur acaba* diye düşündüğüm. Ramazan geldi diye bir sokakta dans etmediği kalan adamlardan olamadım.

Zorluk da açlıktan değil. Belki susuzluktan, ancak çoğunlukla günümü başka bir *programa* göre geçirmek zorunda oluşumdan. Aç kalmak ve susuzluk, bunun yanında o kadar büyük mesele değil, üç gün devamlı aç kaldığım da oldu ve Ramazan orucu kadar sigaya çekildiğimi hissetmedim. Burada namazla ve günlük hayatla, normalde mücadele ettiğin şeylerin yanında bir de açlıkla mücadele etmek.

Bir kenara çekilip, sadece açlık ve susuzlukla Ramazanı geçirmek, herhalde o kadar zor bir hadise olmazdı. Bir yanda çalışmaya, düşünmeye, her ne yapıyorsan onu yapmaya devam edip, bir yandan da açlığın getirdiği bitkinlik ve akşamları belli bir saatte yeme zorluğu ve gece kalkıp ertesi güne hazırlanma ve namazı bekleme sıkıntısı. Bazen namaz olmasa, orucun o kadar da zor olmayacağını düşünüyorum. Neticede bu ikisini birleştirmeye çalışmak, her ikisini beraber yürütmek beni tökezletiyor.

Kalkıyorum ama. Hayat böyle. Ramazan bizi yere serecek ve sonra kalkacağız.